

Resebrev Nr 41

21–25 maj 1982

SILIGURI–SAIDPUR–BOGRA

Del av min sexmånaders resa genom SYDASIEN 1982, nu på egen hand. Från undersköna indiska delstaten Sikkim for jag via Siliguri till Haldibari och gränsen mot Bangladesh. Cykelriksha till Hemakumari och indiska checkposten, därefter fyra kilometers vandring i intensiv sommarheta längs den icke-fungerande järnvägslinjen till bangladeshiska gränsstationen Chillahat. Efter omständliga gränsprocedurer slutligen tåg till staden Saidpur i nordligaste Bangladesh, där jag av en slump kom att träffa samtliga europeiska experter och biståndsarbetare som då arbetade i stan, däribland svenske Klas Lundberg som för LM Erikssons räkning installerade ny signalutrustning till de bangladeshiska järnvägarna. Från Saidpur for jag vidare söderut via Bogra där jag tillbringade ett par nätter innan jag kom till huvudstaden Dhaka (se resebrev 42)

Rikshafärd från staden Haldibari till den indiska gränsstationen, från vilken man sedan måste promenera fyra kilometer till den bangladeshiska gränsstationen Chillahat.

21 Fredag Konstantin 141 82-05-21		22 Lördag Henning 142 82-05-22	
BANGKA- ~~BESH~~		(BANGLADESH)	
~~Frida Sjöring~~	Frida Sjöring	8	
~~Frida~~	~~in buss~~	9	
Tåg NYP 8.50	Tåg NYP - Haldibari	10	
- Haldibari 11.05	~~vidare på dag~~	11	
Sangkak-	~~NYP Haldibari~~	12	
Siliguri	~~19.25 - 20.30~~	13	
kr 12.15	~~15.25 - 16.30~~	14	
- 17.15	Buss till	15	
	Dewanganj	16	
	Ricksha till	16	
	Hemakumari	17	
Regn på väg	Vandring via indisk	17	
	checkpost till	18	
	Chilla-hat, 8-dag	19	
	Tåg t. Saidpur	20	
	kr 20.15 - 21.15		
	~~19.25 - 20.30~~		
	23 Desiderie 143 82-05-23		
	6 o. Pösk		
	Saidpur		

Maj 1982	
24 Måndag Ragnvald 144 82-05-24	25 Tisdag Urban 145 82-05-25
8	Saidpur - Bogra -
9	Bogra - Dacca
10	
11	Buss 6.30.
12	Färja över
13	Jamuna.
14	liaklam-salong
15	
16	dunch h. Liton
17	
18	
19	Hotel Raja-
20	baghi-
	Ricksha till
	Sudran
	Fredrikssons-
	Pant t. dal-
	matia - flyttat!
	Mohammedpur

Samma frodiga gröna landskap på båda sidor av den omarkerade nationsgränsen

Bybor i ingenmansland mellan Indien och Bangladesh.

SAIDPUR

SAIDPUR

Ferry ride crossing Brahmaputra

Färja över Brahmaputra-floden på vägen mellan Bogra och Dhaka.

Baul-sångare på tåget

Saidpur, Bangladesh 23.5.82

①
Ett oxspann med kärna lastad med kapade bambustöcken
far just förbi på gatan, Dinajpur Rd, där jag bor på hotell
Aman. Cyklister; cykelraskas med uppfällda målade
galontak; en get och två källingar - alla med röda band om
halsen betas en gräsglätt bredvid gatan; som kantas av
våldiga två- och trevåningshus med balkonger och utbyggnin-
gar (Zamindareernas, de forna godsägarnas hus). Få bilor; några
enstaka buss; välklädda män eller militärer komna på motorcy-
kel. Men mest rickshas, som plingar med klockan för att beseda
plats. Västerländskt pyrdigt klädda män; kvinnor helt i svart och
med skygge framför ansiktet, traditionellt klädda bengaliska män
i vita kläder, vid, på lång skjorta och höftkyrta, dhoti i mullahs
med vit böremessa på ^{huvudet}. Tyst o lugnt, man hör fågelsång.

Bangladesh är förvånande. Det är alltid en omställning när
man far från ett land till ett annat, när man vant sig vid det
första. Men här är det så att landskapet, byarna, fälten och
mycket annat är exakt likadant som angränsande indiska Väst-
Bengalen, men samtidigt är så mycket annorlunda. Våldigt få
människa talar engelska, nästan inga skyltar o anslag har text på
annat språk än bengali, det är betydligt fattigare. Indien har
i jämförelse - Bangladesh ett överflöd av konsumtionsvaror. Islams
förhållande ställning är också annorlunda - moskéer i varje by,
mullahs o religions-studerande möter, man överallt, tull-
chefen i Chittahat som talar om att Jesus är en stor
profet också för dem - press som alla konversationer o
arbetsändarna också innehåller.

Junga kvinnor mer än jag på hotellet - stans bästa, fast
sämre standard än billiga indiska hotell. Hotellet är en-
ligt hotellägaren alla gästerna affärsmän på visit från
Dacca.

Här är så hett att man knappt orkar göra någonting. När jag satt på balkongen innan varm svetten trots att jag satt i skuggan. Nu sitter jag naken på mitt rum, tak-flåten går och sprider en varm vind, som dock gör det uthärligt. Ut är 16.45, söndag eftermiddag.

Att ta sig från Siliguri hit var verkligen en upplevelse, om än jobbig. Bodde en natt på ett riktigt tygiskt indiskt hotell, Air View, med mängder av små, luktiga rum inne på gården, för att komma ut på gatan passera man restaurangen. Igår morse för jag först en cykelricksha de 5 kilometerna till New Jalpaiguri järnvägsstation - visade mitt pass och blev anmärkt i utlämningskontrollen, och för så med ett gammalt slitet ånglokståg på banan söderut, via Jalpaiguri till Haldibari. 2:a klass, tvåbänken, i springarna fanns det fullt av 'bugs' (engelska, vad kallas de smådjuren för på svenska) som bet - jag hade kortbyxor. Fick lägga en handduk på stölet för att klara mig.

I staden Haldibari, dit vi kom strax före kl 11, blev jag visad vägen till det indiska passkontrollkontoret. En äldre man, typisk indisk byråkratstil, studerar länge o väl mitt pass innan han börjar ta fram pappersbunt efter pappersbunt med olika uppgifter ('Efterlysta personer', 'Stulna pass', 'Vägrade visa' etc. etc.) för att kolla om jag var med i någon. Därefter fick jag tylla i en departure-blankett. När han såg att jag satt på Air View hotell lyfte han upp - hans äldre bror är manager där. Såg i noteringarna att ingen utlämning passerat den indisk-bangladeshiska gränsen genom denna station på nästan 14 dagar.

Klar med det vandrade jag vidare till tullkontoret som låg en 10 minuters promenad från det andra kontoret. Alldeles vid järnvägen - som före Bengaliens delning var huvudlinjen från Calcutta och Dacca till Siliguri-Darjeeling. Ingen trafik förhoppas sedan 1964 över gränsen över huvudtaget, men så är det inte.

Tre trevliga tullare som inte behövde sig mycket för min redning, utom att det var alldeles för tungt för mig - och så villet de se mina värdepappers - kameran, reisebrevbrevet o skrivmaskin - som jag har deklarerat på ett papper från innesidan i. Indien.

Stor förändring sedan för mig. Långt till gränsen. Fick instruktioner för hur jag skulle ta mig dit. Först tillbaka till Haldibari centrum, och leta efter bussen till Dewanganj, en by 8 km fr. Haldibari. Träffade Michael, trevlig katolsk polis, från Darjeeling. Han bjöd mig på lunch och hjälpte mig sedan till bussen, som avgick kl 13.30 passera för att komma till Dewanganj. Där stod några cykelrickshas och väntade. Ett bangladeshiskt (el. indiskt) par var också på väg till gränsen, så två rickshas satte färd 8 km ytterligare till byn Hemakumari, en smal asfaltväg genom ett bördigt, grönt, underbart fridfullt bengaliskt landskap. Som kanske tillisa Berg skrivet i sina böcker om Indien är skönheten o fridfullheten så fantastiska att

man har svårt att fatta att detta skulle vara ett område med problem. Passerade en mängd samlingar av hus (varje by är uppdelad i sådana mindre enheter, var o en helgen lite högre än övriga landskapet för att inte kunna undas vatten vid översvämningarna under monsunnyevöden), inbäddade i grönska, bambulundar. Varanda åkerplätt utrymhet, hela landskapet i grönt av skiftande nyanser, i vattensamlingarna tranor och många andra fåglar. Fullständigt tyst bortsett från naturens ljud.

Där vägen slutar pekar min cyklande att jag ska följa en stig över fälten, till en check-post. Sagt o gjort, 1 km in kommer jag till en liten anläggning, indisk; en bungalow i hädgård. I ett lusthus, med halvtak, utan väggar, sitter hela förläggningen, 7 pers i bara kortbyxor och skömtan bort tider. Mitt besök dit var oerödigt, de bara kallade att jag föll utrese-stämpeln i Haldibans - men de bjöd mig vila en stund och gav mig sockervatten att dricka. Hade jag inte nyss ätit lunch hade de bjudit mig på det ~~och~~ också.

Visade sig att jag måste gå samma stig tillbaka ut till vägen, och sedan fortsätta på en gräsbevuxen stig rakt från där vägen slutade. Vandra på den några kilometer, vilade under träd emellanåt, bara ursade till fr. alla håll. Plötsligt ~~stiger~~ ^{ledde}

stiger ut på en lite bredare åkerväg. Jag frågar en berande efter 'Bangladesh' och får veta att jag redan är i landet. Men hon pekar åt höger - mot staden Chitkat. Vandra vidare i värmen, med 25 kg packning - med paraplyet uppe som solskydd. Allt tätare mellan bebyggelsen - och så småningom kommer jag ut på en asfaltväg, och tar plats i ledet av bärare (med tunga bördor) mot Chitkat.

U 16 anländer jag till staden, passerar järnvägen igen (Chilhat är stationen efter Haldibani egentligen!!) och kommer så till Bangladeshs Check-post. Där får jag tvätta av mig o byta skjorta, innan det var dags att visa passet.

- Var har du ditt Road-permit (Vägtillstånd)?
- Vadå, det har jag inte nogt. Det behövs inte för att resa in i Bangladesh, det har inte ambassaden i Sverige sagt nogt om.
- Joda, det gäller alla. Du är inte tillåten att komma här. Och så läser han högt in bestämmelserna på bengali.
- Det blir problem-det här. Vänta utanför på bänken!

Jag sitter där o är uppretad - tilltar i mina gäppar för ambassaden i Sverige. Där står att den som vill lämna Bangladesh landvägen måste ha ett särskilt tillstånd - men där står inget om inresan. Så efter 10 minuter blir jag inladdad igen. Inget snack om tillstånd - han stänger bara i passet.

Dags för fullen, i ett hus bredvid järnvägsstationen. Där sitter en Arshad, en typisk byråkrat. Väcklädd o groggen, reagerar inte när jag stiger in utan fortsätter med sina noteringar, för att efter en god stund titta upp och undra var man är. I dörröppningen sitter hans fru o kommenterar sheendera på bengali.

Jag fyller i ett formulär, även han mycket pratar jag har med mig. När det är avslutat, frågar jag var man kan växla pengar i Chilhat.

- Det går att växla pengar i Dacca, Chittagong, Bogra och Khulna. Utöver det är det ologligt.

- Men jag måste växla pengar nu, hur ska jag kunna köpa förgyljett.

- Vad, har du inga bangladeshiska pengar?, undrar han förvånat, trots att det är ologligt att ha med sig mer än 100 taka in i Bangladesh.

Därefter undrar han hur mycket jag vill växla, 50 rupees eller?, jag säger jag vill växla 100 rupees.

- Hur mycket vill du ha för den?

- Tja, jag vet inte riktigt vad kursen är, men 200 kr väl vara riktigt.
- 150 kan du få!
- Men det är ju alldeles för lite. Då förlorar jag 60-70 takas. Nej, 200 vill jag ha.
- Om du inte vill vänta kan du ta tåget till Sandipur. Där kan några landsmän till dig ett sjukhus, de kanske kan hjälpa dig.
- Men hur kommer jag dit?
- Säg till vaktmästaren på tåget att du kommer från Indien, så behöver du inte betala för ~~resan~~ ^{resan}.
- När jag avslutar den idén och kräver 200 takas för 100 rps
- Var snäll och lämna rummet. Min tid är ut.
- Då försöker jag kompromissa - 170 takas.
- Nej, folket här som väntar tycker inte det är lönt att vänta till så låg kommission.
- OK, ge mig 150 då!

Kände en indisk kundlägg till en man som funnits med ända sedan vi började diskutera ärendet, han stöcker väg för att vänta. Tullchefen väntar helt om, är plöjligt hjärtlig o främlig - frågar hur många år jag gått på universitetet, vilka ämnen, jasad, arabiska - varför då det, har jag besökt Darjeeling - är det verkligen en vacker plats - ja, jag skulle gärna vilja fara dit. Hur kommer det att inte ha sällskap av en flicka på resan? Jasad har

men i Darjeeling finns väl många utlämmingar - där träffade du förstås en tjej. Nāhā.

Jag var förbannad och inte alls upplegd på hans värblytte till falsk hjärtlighet, speciellt som funnits o druckade högt o beärlade för folk

på begärd om mig och värligen.

-Kan nu ihåg att detta är egentligen ologiskt. Men vi ville hjälpa dig. Tala inte om för någon att vi har värlat.

Kl 17.30, sedan jag drigit för blocken en halvtimme från indisk tid. Ingen resturang fanns här, bara ett trestering där jag drack några kuggar. Bort f. stationen, från att nästa tåg skulle gå först kl 19.00. Väntan.

Underlig stanning, ingen som kunde hjälpa mig eller som talade engelska. Station Master sådde inga biljetter trots att han var den ende på stationen på tillfället - plötsligt försvann han ut ^{till någon} ^{till någon} för att boka.

Ingat elljus på stationen. Fotogenlampor - några få. Satt o satt o väntade. Ingat tåg till stationen förrän 19.45. Då plötsligt jag en biljettförsäljning i ett rum ^{innan} på stationen. Jag drt, men mass folk o omständligt hög system - så jag stunkade i biljetten och gick på tåget.

20.15 väg igen natten. Allt för slutt o förvirrad för att ha egen rimesse. Trodde dessutom att jag hade en 3-timmarsresa för mig.

Så illa var det dock ej - utan strax före 22 gled vi in på Sardjums järnvägsstation. Hoppade ned fr. tåget (verkliga inga fasade gennoger här inte) med allt mitt bagage (nyggströck; axelväska; tyghässa med skrivmaskin inpackad i en höja.). I spörren där man ska lämna biljetterna förklarade jag att 'Jag kommer från Indien, har inga biljetter' - och faktiskt jag blev släppt igen.

Cykelväskan till hotell Aman, alldeles i närheten av marknadsgatan. Fick ett rum, duschade, och åt försened middag - ris, kycklingcurry. Rumsstyggassaren fick pengarna av mig för att ställa väg till marknaden och köpa två flaskor Seven-up, läskedryck.

I Indien tillverkas så gott som all läsk inom landet (överhuvudtaget är det fantastiskt med Indien, så gott som alla produkter tillverkas inom landet), men i Bangladesh är läsk helt annorlunda. De få läskedrycker som finns till salu är utländska Fanta, Pepsi-Cola o 7-up.

7

Del II - fortstående dock 23.5

Juonse tog jag en promenad, efter jag vaktat sent - 8, ut i en stad där antalet utlänningar är så litet att man väcker maximal uppmärksamhet. Kanske speciellt ~~klara~~ jag var klädd i kortbyxor o T-shirt och tugg-axelväska. Överallt vänder sig folk efter en o ~~stämman~~, i varenda affär ropar de efter en. Få kan engelska dock - och det gör kontaktsjäligheterna begränsade.

Hannade i Cantonment-området, med alla hus - stora villor, hörande till järnvägen - kontor o bostäder. Några småpojkar undrade vart jag skulle, om jag var gå väg till 'Centre'. De talade dock inte engelska, men ett par studenter - en på semesterferie fr. universitetet i Dacca - kunde förklara. I närheten finns en TBC-klinik driven av en ^{irländsk} ~~amerikansk~~ organisation.

Jag hade inte lust att gå gå wo med studenterna, varför vskuljdes, men småpojkan ledde mig till kliniken inne i ett område med enkla lekhus. En pojke ⁱ ~~sin~~ hand skulle jag hålla. Kliniken var stängd (söndag), men vi gick då till ett bostadshus i närheten där två kvinnor bor - men de var ej hemma. Därmed träffade vi locken - som berättade att jag gå 'Canada ^{Building} ~~House~~' skulle kunna träffa alla utlänningarna i Saidpur.

Mycket viktigt. Klas Lundgren från Värmland är en, jobbar för LM Eriksson som sålt signalutrustningar till de bangladeshiska järnvägarna, ~~En~~ typisk svensk tjörn med helshägg och trygg utställning. Vidare hans irländska fru, hyständsarbetare - Mitch, amerikan som jobbar in ett schweiziskt hyständsprojekt in. lantbrukets utveckling. Jack, kanadensare. En ytterligare irländska - som tillsammans med en tjej, som var bostadst söderut, jobbar för en privat hyständsorganisation, som bl.a. driver TBC-kliniken och arbetar bland de bisharen som lever i läger runt Saidpur. (Bisharen är muslimer fr. Bihar

son 1947 valde att flytta till Pakistän. Under det bengaliska frihetskriget 1971 var de flesta av den hängande för Pakistän, varför de efteråt blivit utsatte för förföljelse o hat. Många har skickats till det återstående Pakistän, men om man lever många under eländiga villkor i lägen i B-desh. (Skiltekurs!)

Dessutom en engelsman, David, den ende av den som bor i 'Canada Building' - som är två hyreshus, inhägnade med stor trädgård, i Cantonmentområdet. Husen ägs av järnvägen. Byggsdes 1979 för att inhysa ett antal engelska experter - familjer. Brittiskt biståndsprojekt. Därför bor vaktmästaren som brukar grunden nämligen med 'British High Commission', han är utlånad av ambassaden i Dacca. För närvarande har den första gruppen avslutat sitt arbete, David är ensam kvar för att lämna rapport till en ny grupp som skulle ha kommit redan. Militärgruppen har dock ändrat planerna.

Att allihopps var samlade beredde jag att de haft fest kvällen/natten innan. När jag kom sått de och åt lunch o drack te o kaffe. Stämningen var mycket degen- efter, några satt o sov i fåtöljerna i den luftkonditionerade lägenheten, och endast Mitch var i form för att för en konversation med mig om Bangladesh.

Allteftersom försvann folket, Klas o hans fru jobbar någon mil söder om Savdipur - och är också där. Jag stannade kvar ~~en~~ en stund till, men gick sedan till hotellet, för att spendera de lite kvarvarande inkomsterna - och återvända på kvällen för middag - David.

Väcker våldsam uppmärksamhet när jag går klädd i kortbyxor. I detta land där biståndsarbetare är otroligt mycket världs- gängare än turister är det bättre att gå klädd i västerländska standardkläder (som för övrigt är stor del av bangladeshierne också gör) och bli tecken för expert - om man vill slippa den på- hängande nyfikenheten.

Men minna kläder - långbyxor, skjortor etc. var intressanta till tvätt (genom hotellet till den lokala dhoby - tvättaren -)

DEL III

Bogra 24.5.82 kl 19. För en timme sedan kom ett högrist skyfall. Först började det blåsa fuktansvärt, efter 10 minuter kom slegregnet, med stora hagelkorn. Juon några minuter var det stora ränn-
 ilan på gatan nedanför hotellbalkongen där jag stod och beundrade skadespelet. Efter 15 minuter upphör det lika snabbt som det bör-
 jade - men temperaturen har ^{då} sjunkit näst 10 grader. Från
 helt, helt till behagligt kvällsväld. Därför sitter jag nu ute på
 balkongen i fotogenlångans sken och skriver (strömmen gick sam-
 tidigt som det började regna!).

Befinner mig i nora Bangladeshs största stad, dock inte större
 än att det precis som i Saidpur är cykeltrafiken som fullständigt
 dominerar. Här är förvånliga trafikstockningar i korsningarna, där
 hundratals cykelriddare köar. De blåser jag sett idag här jag
 däremot räkna på ens handens fingrar - bortsett då från överfulla
 bussar förstås.

Min försvinnning inför Bangladesh börjar släppa. Jag kväll var
 jag ljude på middag till David, engelsman engagerad i ett turistiskt
 turistprojekt, och som bor i 'Canada Building'. Han har varit
 här nere två år, hållit på med att effektivisera järnvägsverk-
 städerna i Saidpur. Jättegod middag - helt bengalisk med kyckling-
 curry o ris, men till skollned not på restaurangerna dessutom ^{med till}
 10-tal olika ^(i separata skålar) grönsaker. Iskallt vatten till. Mango och lychee-
 fukt till eftermiddag, och så nescafé med mjölk.

Han berättade om sina erfarenheter, om livet här
 nere, människorna och gav praktiska upplysningar för
 min fortsatta resa.

Här i Bogra har jag lyckats värla pengarna, på den stör-
 ta bankens huvudkontor. Tog en rejäl stund, och höll på
 att bli tvungen betala en extra avgift på 30 takas för
 ev. kursfluktuation på dollarn. ^{Banken} efter det att ^{Bogra har} banken ^{här}
 ligger i direkt kontakt med Dacca, huvudkontoret. Men
 (dögligt)

jag protesterade - kursen kunde ju lika gärna ha gått upp som ned. De lovade att jag isafall skulle få ersättning till min adress i Dacca. När jag väl fick ut pengarna släppte jag dock den avgiften. Fick ut 2.093 Takas för \$100. 1 taka = 27 öre, 1 kr = 3,66 Takas.

På kvällen träffade jag några av medgästerna här på hotellet - en grupp unga män från staden Khulna, som arbetar i ett transportföretag, som är underleverantör till ett sydhoreanskt företag som bygger en konstgödselabrik i Bogra på uppdrag av Världsbanken. Khulnaföretaget med 32 lastbilar levererar sand till bygget från nordvästra delen av landet. Vi satt och snackade en stund under och efter skymningen och drack te, men sedan skulle de iväg till sitt kontor - lastbilarna kommer in vid den här tiden efter dagens körning. De kommer emellertid åter till hotellet vid 20-tiden - och då ska de ha köpt med en flaska bengalisk vin (jo, det produceras faktiskt, trots att landet är muslimskt, försäljningen är dock i första hand avsedd för export, här för när högs de i särskilda förbuds-butiker).

Natten till idag blev det inte mycket sömn. Dels var jag inte speciellt trött när jag kom hem från David, så jag låg länge och lyssnade på bengalisk populärmusik på radio. Men sedan började det bli på armar och ben. Jag upp och finner 'bungs' kypande på läkaret. Skakar det och drömmar ohjälpligt och lägger mig igen. Efter en halvtimme börjar det bli igen, nya 'bungs'. Och så höll det på. Först när jag av utmattning inte orkade by mig längre somnade jag, efter 3.

För att väckas bysht av väckarklockan 10 i 5. Upp och vänt ut i den relativt svala morgonluften. Promenerad till Rangpur Rd, och bussen till Bogra. 22 taka för biljetten. Inga stöne säte, så out i ändan snabbt, men dock en expressbuss - inte skitig, nedsmutsad och övergroppad med folk som de ordinära bussarna här är.

Startade från Saidpur kl 6, for genom Raigpur kl 7, och anlände till Bogra 9.30. Tog en ricksha och for till Zowel Boarding, där jag betalade endast 20 takas (= 6 kr) för ett halv, rent rum med egen kolett/dusch. Såväl lunch som tisdag har jag fått här genom att ge pengarna till rumssjuffarna, så har han stannat till måndagen o haft varor, och tillagat. Ät fiskcurry till middag.

Imorgon får jag vidare till Dacca. Tog en långgröna med runt Bogra mitt i den allra hetaste eftermiddagskylten, och passade på att köpa en bussbiljett för 28 takas. Avgång 6.30 imorgon kl 11. Var borta på järnvägsstationen o höllade. Ett tåg avgick, lika mycket folk utånga och ovanpå som inuti. Saidpur-boståndarna berättade också flera historier om tåg- och flygresor inom Bangladesh, som inte manar till efterföljd.

I Dacca har jag mängder av adresser att hälsa på. Förväl se hur många jag hinna med. Jag har ju tänkt äka runt i landet också, till Sylhet, Chittagong med bergstrakterna väntar, Cox's Bazar i söder, och Khulna där jag nu fått adresser.

Vid 14.30 ska bussen vara framme imorgon, på vegen ingår en färjekrossning över Brahmaputrafloden. ~~Är~~ Framme tar jag mig väl till postkontoret o kollar om där finns några post väntande.

Kl nu blivit 22.10. El-ljuset har åter för en halvtimme sedan. Khulnakillarna har åter alldeles nyss och de hade inte fått tåg på vin (affären stängt kl 18). Spelar ingen roll, jag bör ändå snart kugga till sängs.

Billigare land att leva i än Bangladesh vet jag inte om det finns. Här är det inga problem med att hålla budgeten. En middag - ris, kyckling o grönsaker - kostar 2.75 sv. kr., 8 timmars bussresa (inkl. båt) till Dacca 6 kr, en kokos - nöt 65 öre, en rejäl skiva vattenmelon 15 öre, ett bra hotell - rum 6 kr, inrikes porto för postkort 7 öre, aerogram till hela världen 1,15 kr.

Sedan är det ju en annan sak att det ligger en oerhörd fattigdom bakom dessa låga (för oss) priser. Bangladesh är näst Bhutan världens fattigaste land, med lägsta BNP:n etc.

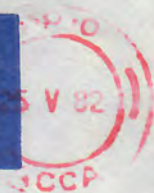
Verkligen stor kontrast man nogra få dagar från det ljuvliga Sikkim, där jag gärna skulle ha stannat längre. När man kom till västra Sikkim var det tråkigt att så snabbt behöva äta därifrån igen.

Nej, hänsyn till eventuella läsare kräver punkt på denna punkt.

/Lars

Adress t. 15.6 Dacca
1.7 Calcutta
av. (15 7 New Delhi)

BY AIR MAIL
PAR AVION

Nr 13

Ink 1982-06-02

Familjen Eklund

Neptunusgatan 2

SYDASIENRESAN 1982

- Sri Lanka 2–31 mars. Colombo-Matara- Dambana-Kandy-
Kotmale-Hatton-Jaffna-Vavuniya-Negombo-Talaimannar.
Inledningen på min sexmånaders resa [Resebrev 37](#)
- Indien. 1-11 april. Rameshwaram-Madurai-
Trivandrum-Alleppey-Periyar Lake. [Resebrev 38](#)
- Indien. 1-11 april. Ooty-Bangalore-Mysore
-Kodaikanal [Resebrev 10](#)
- Indien. 19-26 april. Bangalore-Chennai-Trivandrum [Resebrev 39](#)
- Indien 27 april–1 maj. Trivandrum-
Chennai-Nellore-Bhuaneswar-Kolkata [Resebrev 40](#)
- Indien 1-6 maj. Calcutta
Första mötet med min blivande hustru Bubu [Resebrev 9](#)
- Indien 7-11 maj. Darjeeling [Resebrev 35](#)
- Indien 12-21 maj. Sikkim [Resebrev 124](#)
- Indien/Bangladesh. Siliguri-Saidpur-Bogra [Resebrev 41](#)
- Bangladesh. Dhaka. [Resebrev 42](#)
- Bangladesh. Sylhet-Rashidpur [Resebrev 43](#)
- Bangladesh. Chittagong-Rangamati- Cox's Bazar [Resebrev134](#)
- Bangladesh. Dhaka- Barisal-Khulna [Resebrev133](#)
- Indien 27 juni-8 juli. Calcutta igen. [Resebrev 123](#)
- Indien 9-11 juni. Kondagaon, Bastar. [Resebrev 74](#)
- Indien 12-20 juli. Delhi-Jaipur-Jodhpur-Jaisalmer [Resebrev 75](#)
- Indien 23-31 juli. Jodhpur-Ahmedabad-Bombay-Pune [Resebrev 76](#)
- Indien 3-7 augusti. Goa [Resebrev 77](#)
- Indien 8-14 augusti. Hospet/Vijayanagar-
Hyderabad- Bhubaneshwar/Puri. [Resebrev 78](#)
- Indien 15-25 augusti. Calcutta. [Resebrev 11](#)
- Burma 26 augusti – 1 september. Rangoon. [Resebrev 66](#)